ΝΕΑ ΦΟΡΜΙΓΞ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟΝ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ "ΩΔΕΙΟΥ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ,,

ΕΤΟΣ Β'. ***ΜΑΡΤΙΟΣ*** 1922 | ΙΔΡΥΤΗΣ-ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Κ. Α. ΨΑΧΟΣ | ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 13

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ:
Κ. Α. ΨΑΧΟΣ
Ε. Α. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Ὁδὸς Ἁγίου Μελετίου.
(Τέρμα Ἀχαρνῶν)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ:

	Ἐτησία	Ἑξάμηνος
Ἐσωτερικοῦ	*δρ. 20.*	*δρ. 12*
Ἐξωτερικοῦ	*φρ. 25.*	*φρ. 15*
Ἀμερικῆς	*δολ. 5.*	*δολ. 3*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

— Οὐδέποτε παπαδοκρατίαν, ἀλλ' οὔτε κἂν αὐτοτέλειαν. (Δημ. Πετρακάκου).
— Τὰ κατ' ἄγραφον παράδοσιν ἔκ τε τῶν ψαλλομένων καὶ ἐκ τοῦ Τυπικοῦ διασῳθέντα. — Περὶ τῶν Προκειμένων (Κ. Α. Ψαχου).
— Ἰατρικὴ καὶ Θρησκεία. Τὰ θαύματα τῆς ἐπιστήμης. Συνέχεια καὶ τέλος. (Μιχ. Παπαθανασοπούλου, ἰατροῦ).
— Διάλεξις περὶ τοῦ Παναγίου Τάφου.
— Ὁ Ἄργος τῶν Θεάτρων τῆς Ἀνατολῆς.
— *Εἰδήσεις.*
— *Ζητήματα.* (Ὁ χορὸς τοῦ Μονάχου.— Τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς.— Κράτος καὶ Ἐκκλησία).
— *Μουσική.* («Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας....» εἰς Βυζαντινὴν παρασημαντικήν.—Ὁ Θούριος Ρήγα τοῦ Βελεστινλῆ (Φερραίου) «Ὡς πότε παλληκάρια...» ὡς ἐσώθη ἐκ παραδόσεως, εἰς Βυζαντινὴν καὶ Εὐρωπαϊκὴν παρασημαντικήν).

ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΠΑΠΑΔΟΚΡΑΤΙΑΝ
ΑΛΛ' ΟΥΤΕ ΚΑΝ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΑΝ!

[Ὁ ἀξιότιμος πληρεξούσιος Λακωνίας καὶ διαπρεπὴς νομομαθὴς κ. Δημ. Πετρακᾶκος, λαμβάνων πρῶτος μέρος εἰς τὴν περὶ παπαδοκρατίας συζήτησιν, εἰς ἣν ἡ «Νέα Φόρμιγξ», πρώτη δοῦσα τὴν ἀφορμήν, ἤνοιξε τὰς στήλας αὐτῆς, ἀπέστειλεν ἡμῖν ὑπὸ τὸν ἄνωθι τίτλον τὴν παρὰ πόδας περισπούδαστον ἐπιστολήν. Διὰ ταύτης ὁ κ. Πετρακᾶκος παρουσιάζων τὸ ζήτημα ὑπὸ τὴν ἀντίθετον αὐτοῦ ὄψιν, συμφωνεῖ μὲν μεθ' ἡμῶν εἰς τὰ περὶ παπαδοκρατίας γραφέντα, ἀλλ' ἀποκρούει διαρρήδην καὶ αὐτὴν κἂν τὴν αὐτοτέλειαν τῆς Ἐκκλησίας διὰ λόγους σοβαρούς, οὓς μετὰ τοσαύτης σαφηνείας καὶ εἰλικρινείας παρατάσσει. Οὐδεμίαν ἔχομεν ἀμφιβολίαν, ὅτι οἱ τυχὸν διαφωνοῦντες πρὸς αὐτὸν θ' ἀντιτάξωσιν ἐξίσου σοβαρῶς καὶ εἰλικρινῶς τὰς ἰδίας αὐτῶν γνώμας καὶ ἀντιλήψεις, βέβαιοι ὄντες, ὅτι αἱ στῆλαι τῆς «Νέας Φόρμιγγος» θὰ φιλοξενήσωσι προθύμως πᾶσαν διατριβὴν σοβαρὰν καὶ εὐπρεπῆ, ἀλλὰ μόνον ἐνυπόγραφον].

Φίλε κ. Διευθυντὰ τῆς «Νέας Φόρμιγγος»,

Ἐμελέτησα μετὰ τῆς προσηκούσης σπουδῆς τὸ ἄρθρον περὶ ἐκκλησιαστικῆς αὐτοτελείας καὶ παπαδοκρατίας. Εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἐνεκρώθη πλέον πᾶν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας σᾶς θαυμάζω διὰ τὸ σάλπισμά σας. Ἀλλ' ἐπειδὴ δι' ὡρισμένων σας ἐννοιῶν ρίπτετε λίθους εὐθύνης καὶ κατὰ τῆς Πολιτείας, ἐπιθυμῶ νὰ ἀναμιχθῶ εἰς τὴν συζήτησιν μόνον καὶ μόνον, ἵνα μὴ δικαζώμεθα ἐρήμην.

Ὀρθῶς ἀποκρούετε πᾶσαν ἰδέαν παπαδοκρατίας, οὐδέποτε ἄλλως τε ἀναγνωρισθείσης ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ. Δὲν ἤξιζεν ὅμως νὰ συζητηθῇ σοβαρῶς μία ἀστεία κίνησις, ἀστεία αὐτόχρημα καὶ λόγῳ τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα ἀνέλαβον νὰ κατακτήσωσι καὶ ***ἐπεκτείνωσι*** τὰς ἐπὶ Βυζαντίνων προνομίας τῆς τότε Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τοῦ κολοσσιαίου προβλήματος, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐκερδίζετο καὶ ἐὰν ἐπανήρχοντο ἐπὶ γῆς σήμερον ὅλοι οἱ μεγάλοι τῆς Ὀρθοδοξίας πατέρες, οἱ κλεῖσαντες καὶ ἑδραιώσαντες τὴν Πίστιν ἡμῶν.

I

Μετὰ δεκαπεντετίαν ὅλην ἀντλοῦσι τὰ ἐπιχειρήματά των ἀπὸ ὅσα τότε ἀπεκάλυψα ἐν σχέσει πρὸς τὸ ζήτημα κατὰ πόσον ἰσχύει παρ' ἡμῖν τὸ Κανονικὸν Δίκαιον, οὕτινος τὴν ἰσχὺν καθώρισαν ἀλλεπάλληλα τὰ Συντάγματα τῆς χώρας. Ἡ ἔρευνά μου ἐκείνη, καθαρῶς θεωρητική, ἐδίδαξεν ἀναμφισβητήτως δι' ἐργώδους ἀντιπαραβολῆς ὅτι ἡ ἰσχύουσα παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικὴ νομοθεσία ***ἀντίκειται*** πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν προσηρμόσθη ἐπὶ τοῦ Συντάγματος. ***Αὐτὸ εἶνε μία ἀναμφισβήτητος ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια.*** Ἔγραφον τότε de lege lata, ***οὐδέποτε*** ὅμως de lege ferenda. Καὶ διατί; Διότι—μεταφέρω τοὺς ἰδίους μου λόγους—: «Αἱ σημεριναὶ ἰδέαι φαίνονται ἀντικείμεναι ἐν πολλοῖς πρὸς τὸ παλαιὸν καὶ πατροπαράδοτον Κανονικὸν Δίκαιον, ἡ δὲ ὅλη πορεία τῆς Ἐκκλησίας ***οὐδαμῶς συνετέλεσε πρὸς κραταίωσιν*** τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος. Ἡ κοινὴ γνώμη δὲν παρουσιάζει φαινόμενα ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας· ἀδιαφορεῖ ἀλλὰ καὶ ***πτοεῖται*** πρὸ τῆς παροχῆς οἱωνδήποτε κανονικῶν ἐλευθεριῶν· τὴν πτοοῦν εὐλόγως αἱ ***αὐθαιρεσίαι*** τοῦ κλήρου, τὴν φοβίζουν τὰ καθημερινὰ παραδείγματα τῶν Ἀρχιερέων ἰδίᾳ ἐκείνων, ὅσοι ***διϋλίζουσι τὸν κώνωπα*** καταπίνουσιν ὅμως τὴν κάμηλον. Τὸ δὲ Κανονικὸν Δίκαιον ἠθέλησε μὲν τὴν Ἐκκλησίαν ἐλευθέραν, ἀλλὰ προϋποθέτει Ἐκκλησίαν ***οἵαν καὶ ὅπως τοῦτο ὁρίζει αὐτήν.*** Πληροῖ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία τὰς προϋποθέσεις ταύτας τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου; Δυστυχῶς, δυστυχῶς ***οὐχί.*** Προτιμότερον λοιπὸν νὰ κηρυχθῶμεν ὑπὲρ τοῦ νέου τούτου Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, ἀναφωνοῦντες μαζῇ μὲ τοὺς Ρωμαίους: Salus rei publicae suprema lex esto; Ἐφ' ὅσον τὸ δίκαιον εἶνε καὶ θὰ παραμένῃ ὁ καθρέπτης τῶν κρατουσῶν ἰδεῶν, πῶς θὰ ἐπέλθῃ νομοθετικὴ μεταρρύθμισις, ἀντίθετος πρὸς τὰς ἰδέας ταύτας, ἀντίθετος πρὸς τὴν κοινὴν γνώμην; Ἡ κοινὴ γνώμη πρέπει ἐγκαίρως καὶ καταλλήλως νὰ διαπαιδαγωγηθῇ, διότι μὲ τὰς σημερινὰς συνθήκας, μὲ τὴν διὰ τῶν ἰσχυόντων νόμων συνήθειαν πολὺ ταχέως τὸ Κανονικὸν Δίκαιον θὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ δικαίου. Ἀλλ' εἰσήλθομεν ἤδη εἰς ἄλλο στάδιον (de lege ferenda) ἐφ' οὗ δὲν προεκλήθημεν..... («***Δικαιοσύνη***» Ἰούνιος 1908).

II

Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον ποῖα τάχα γεγονότα ἐμεσολάβησαν ἵνα ἐνισχύσωσι τὸ ἐκκλησιαστικὸν γόητρον παρ' ἡμῖν, οὕτως ὥστε νὰ καταστῇ ὥριμος εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν μία πρὸς αὐτοτέλειαν βαίνουσα ἐκκλησ. μεταρρύθμισις;

Τὰ ἔκτοτε γεγονότα συνετέλεσαν ἀτυχῶς ἵνα συντρίψωσι καὶ τὴν τελευταίαν πρὸς τοιοῦτον βῆμα σκέψιν. Ὑπενθυμίζω μόνον τὰ ἐπὶ τῆς τυραννίας συμβεβηκότα. Ἀνώτατοι Ἱεράρχαι ἀπέβησαν ἀκόλαστα τοῦ Τυράννου ὄργανα· ἱεροὶ κανόνες καὶ παραδόσεις κατερρυπάνθησαν· ὁ Οἶκος τοῦ Θεοῦ ἐμιάνθη· ἡ Ἐκκλησία ἐκηλιδώθη. Τὰς λεπτομερείας γνωρίζετε.

Εἰς ποίαν λοιπὸν Ἐκκλησίαν νὰ ἐμπιστευθῇ ἡ Χώρα προνομιακὰς ἐλευθερίας; Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις ἐχειραγώγησε καὶ ἠνέχθη ἕνα λ. χ. Θεσσαλιώτιδος, ὡς ψευδο-πρόεδρον καὶ ψευδο-τοποτηρητὴν τοῦ ζῶντος ***κανονικοῦ*** Μητροπολίτου Ἀθηνῶν; Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις ἐκπεσοῦσα εἰς Παρασυναγωγὴν ἐθανάτωνε διὰ παρανόμων καὶ ἀντικανονικῶν κριτηρίων Ἱεράρχας καλοὺς μόνον καὶ μόνον ἵνα εἰς τὰς περιφερείας αὐτῶν εἰσπηδήσωσιν οἱ ἱεροεξετασταί των;

Πρέπει βέβαια νὰ ***τρελλαθῇ*** ἡ πλειοψηφία τῆς· Ἐθνοσυνελεύσεως ἵνα ὀργανώσῃ Βατικανὸν ἐν Ἑλλάδι!

Ἀπεκάλεσα ***ἀστείαν*** τὴν κίνησιν ὑπὲρ τῆς ... βατικανοποιήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ οἱ περὶ ταύτην ὀρχούμενοι δὲν ἐμελέτησαν οὐδὲ τὰ πρακτικὰ τοὐλάχιστον τῶν συζητήσεων τῆς ἐπὶ τοῦ Συντάγματος Ἐπιτροπῆς διὰ νὰ ἴδωσι ποῖαι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι κρατοῦσιν ἀντιλήψεις παρὰ τοῖς κεκλημένοις νὰ χαράξωσι τὸ νέον Πολίτευμα. Ἐὰν εἰλικρινῶς ἐπόνουν τὴν Ἐκκλησίαν θὰ συνήνουν τὰς δυνάμεις των, ἵνα πρὸ τῆς ἐπερχομένης θυέλλης διασωθῇ εἰς ἀκέραιον τὸ πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως πληττόμενον 2ον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος. Περὶ τὴν σωτηρίαν ἢ μὴ αὐτοῦ βαρὺς καὶ χαλεπὸς ἔσται ἡμῖν ὁ ἀγών. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἄρχουσα πολιτειακὴ ἀντίληψις, ἀντίληψις τῆς ὁποίας ἀπόρροια ἔσται τὸ νέον Πολίτευμα, ἐφ' ὅσον, ἐπαναλαμβάνω, τὸ δίκαιον θὰ ἀποτελῇ τὸν καθρέπτην τῶν ἀντιλήψεων τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν θεσμοθετεῖται.

Χθὲς ἀκόμη ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει κρατερὸς διεξήχθη ἀγὼν ἐπὶ τοῦ α' ἄρθρου μὲ κατεύθυνσιν ὅπως ἐξοβελισθῇ ἡ λέξις ***ἀνεκτή***, κατεύθυνσιν τῆς ὁποίας ἡ ἐπικράτησις θὰ ἐσήμαινε τὴν πλήρη ἰσοπέδωσιν τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας πρὸς τὰς ἀλλοθρήσκους.

III

Ἀκούεται ἐν τοσούτῳ που καὶ που: Ἡ Πολιτεία πταίει διότι παρέλυσεν ἡ Ἐκκλησία· ἡ Πολιτεία πταίει διότι ἡ Ἐκκλησία ἔπαθεν ἀσφυξίαν.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

Ὁ προϊστάμενος τῆς ἐν Μονάχῳ Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Κοινότητος Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Χρυσόστομος Δημητρίου, δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ παρακαλεῖ ἡμᾶς νὰ ἐπανορθώσωμεν μίαν ἀνακρίβειαν, σχετικὴν πρὸς τὸν μουσικὸν χορὸν τῆς ἧς προΐσταται ἐκκλησίας, δι' ὃν ἐζητήθη ἡ ἀρωγὴ τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου.

Κατὰ καθῆκον δημοσιογραφικὸν εὐχαρίστως ἐπανορθοῦντες, ὅτι ὁ χορὸς οὗτος δὲν ἀποτελεῖται ἐκ φυγοστράτων, οὓς ἀπάτριδες γονεῖς, ἐπωφελούμενοι τῆς μεταξὺ δραχμῆς καὶ μάρκου διαφορᾶς, φυγαδεύουσιν ἐκ τῆς μαχομένης Ἑλλάδος καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη ἔχει ἀνάγκην τῶν βραχιόνων τῶν τέκνων της, θλιβόμεθα διὰ τὴν ἀνακρίβειαν τῆς ἐγγράφως διαβιβασθείσης ἡμῖν ταύτης εἰδήσεως, καθόσον καὶ ὁ ἀξιότιμος πληρεξούσιος Λακωνίας καὶ διαπρεπὴς φίλος κ. Δ. Πετρακᾶκος δι' ἐπιστολῆς του βεβαιοῖ τὸ ἀνακριβὲς αὐτῆς.

Ἀλλ' ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Πανοσιολ. προϊσταμένου τοῦ Μονάχου, οὕτινος ἡ σεμνότης τοῦ ἤθους, ἡ ἱεροπρέπεια καὶ αἱ ἐν στιγμαῖς κρισίμοις πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίαι οὐδόλως ἀμφιβάλλομεν, ὅτι τάχιστα θέλουσι χρησιμοποιηθεῖ εἰς ἀνωτέραν τῆς Ἐκκλησίας κλίμακα, προκύπτει δυστυχῶς ἕτερον ἄτοπον, τὸ ὁποῖον ἀδυνατοῦμεν νὰ παρέλθωμεν ἀπαρατήρητον.

Ἐπανορθοῦσα τὴν ἀνακρίβειαν ἡ Πανοσιολογιότης του γράφει τὰ ἑξῆς: «...Τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές. Διότι ὁ χορὸς ***ἀποτελεῖται ἐκ Γερμανῶν,*** οὓς ἐγὼ ἐλθὼν ἐνταῦθα εὗρον ὑπηρετοῦντας ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην. Καὶ ὅτε μὲν ἡ Ρωσσία ἦτο ἀνθηρὰ καὶ ἤκμαζεν, ἐπλήρωνεν αὕτη τὸν χορὸν τοῦτον· νῦν δέ ἐκπεσούσης ταύτης καὶ τῆς ἡμετέρας Κοινότητος ὡς εὐαρίθμου καὶ πτωχῆς, μὴ δυναμένης νὰ συντηρήσῃ τοῦτον, ἠναγκάσθην, διὰ νὰ μὴ κλείσῃ ἡ Ἐκκλησία..... νὰ ἀποτανθῶ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἵνα τῇ ἐνεργείᾳ Αὐτῆς χορηγηθῇ ἐπίδομά τι λίαν εὐτελὲς ἐκ 3500 μάρκων ἐτησίως ὑπὲρ τοῦ χοροῦ τῆς ἐκκλησίας».

Ὄχι μόνον ὑφίσταται χορὸς τετράφωνος, ἀλλ' ἀποτελεῖται οὗτος ὑπὸ Γερμανῶν, μὴ ὀρθοδόξων δηλ., ἴσως Γερμανοεβραίων, τῆς πρὸς τὸν Θεὸν λατρείας ἀναπεμπομένης ἐκ χειλέων μὴ ὀρθοδόξων! Ἔχομεν τὴν πεποίθησιν, ἣν ἐμπνέει ἡμῖν ἡ εὐσέβεια τοῦ Πανοσιολ. προϊσταμένου Μονάχου, ὅτι τὸ ἄτοπον τοῦτο δι' ὅπερ δὲν εὐθύνεται, ἀφ' οὗ εὗρε τοῦτο ὑφιστάμενον ἀπὸ πολλοῦ, θὰ διορθωθῇ τάχιστα, ἐξευρισκομένου ὀρθοδόξου τινος ψάλτου, ἀφ' οὗ μάλιστα ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότης Μονάχου, εὐάριθμος οὖσα—ὡς γράφει—καὶ πτωχή, δὲν δύναται νὰ συντηρήσῃ χορόν. Ἄλλως εἰς τὴν μίαν μομφήν, ὅτι τὸ εὔρωστον Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον ἐπέρχεται ἀρωγὸν πρὸς συντήρησιν κανταδορικῶν χορῶν, ἐπιπροστίθεται ἄλλη βαρυτέρα μομφή, ὅτι ἐνισχύονται χοροί, ἀποτελούμενοι οὐχὶ πλέον ἐκ φυγοστράτων, οὔτε κἂν ἐξ ὀρθοδόξων, ἀλλ' ἐκ Γερμανῶν τὶς οἶδεν ὁποίου θρησκεύματος καὶ ὁποίου ποιοῦ καὶ προελεύσεως.

ΤΑ ΑΥΤΑ ΤΟΙΣ ΑΥΤΟΙΣ

Μέχρι τίνος βαθμοῦ ἔχει φθάσει ἡ ἔλλειψις ὑγιοῦς ἀντιλήψεως ἐκ μέρους τῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, ἀπόδειξις μία καὶ ἡ ἑξῆς. Κατηργήθη—ὡς ἐπληροφορήθημεν—ὁ ὑπὸ τὸν μουσικοδιδάσκαλον κ. Θεμ. Πολυκράτην χορὸς τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ καὶ ἀνετέθη ὁ καταρτισμὸς χοροῦ εἰς τὸν πρωτοψάλτην αὐτοῦ, τὸν καλὸν αὐτὸν ἄνθρωπον καὶ ἱεροψάλτην, ἀλλ' ὑπὸ πάντων τῶν ἐνδιαφερομένων θεωρούμενον ὡς τὸν μόνον αἴτιον ὅλης αὐτῆς τῆς ἐν τῇ Μητροπόλει ἀπὸ εἰκοσαετίας περίπου βασιλευούσης μουσικῆς ἀτασθαλίας. Διότι ἀνάθεσις χοροῦ εἰς τὸν ἐν λόγῳ πρωτοψάλτην οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, εἰμὴ ἐπαναφορὰν ὅλων ἐκείνων τῶν ἀηδιῶν, αἵτινες, λιπανθεῖσαι καὶ καλλιεργηθεῖσαι, ἐξειλίχθησαν εἰς σύστημα τριφώνου!.. Βυζαντινῆς!., ἁρμονίας!! Ἡμεῖς ἐκτιμῶντες ὡς ἕνα τῶν καλλιτέρων μουσικῶν τὸν φίλον κ. Θ. Πολυκράτην, τιμίως καὶ εἰλικρινῶς ὁμολογοῦντα ἀνέκαθεν, ὅτι ἡ Βυζαντινὴ μουσικὴ κατ' οὐδένα λόγον ἢ τρόπον ἐπιδέχεται εὐρωπαϊκὴν ἁρμονίαν, οὔτε διϊστάμεθα πρὸς τὴν τεχνικὴν ἐργασίαν του, οὔτε καὶ μεμφόμεθα αὐτοῦ, προσφερομένου, ὅταν προσκαλῆται νὰ διευθύνῃ χοροὺς κατὰ τὸ σύστημά του. Διϊστάμεθα εἰς τὸ ὅτι ἡ λεγομένη τετράφωνος οὐδεμίαν θέσιν ἔχει ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ. Τὸ νὰ ἔρχηται ὅμως ἡ Ἀνωτάτη Ἐκκλ. Ἀρχὴ καὶ νὰ παύῃ τὸν χορὸν τοῦ κ. Πολυκράτους, οὐχὶ διὰ νὰ καταργήσῃ, ὡς ἔχει καθῆκον, τὴν καντάδαν, ἀλλὰ διὰ νὰ συνεχίσῃ ταύτην ἄλλος, παραπεποιημένην ὅλως καὶ ἐμπειρικήν, ὑπὸ τὸν γελοιωδέστερον μάλιστα τῶν χαρακτηρισμῶν τριφώνου δῆθεν Βυζαντινῆς ἁρμονίας!, τοῦτο πλέον εἶναι μία φανερὰ πρόκλησις πρὸς τὸν λαόν, εἰς χυδαῖος ἐμπαιγμὸς αὐτοῦ καὶ μία ὕβρις κατὰ παντὸς καὶ εἰς ἐλάχιστον βαθμὸν ἔχοντος ἀνεπτυγμένον τὸ μουσικὸν αἴσθημα. Καὶ ἡ φενάκη αὕτη, δι' ἧς ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις διὰ πολλοστὴν φορὰν προσπαθεῖ νὰ βαυκαλίσῃ τὸν λαὸν τῆς Πρωτευούσης, ὑπενθυμίζει εἰς ἡμᾶς τὴν λαϊκὴν παροιμίαν: «Ἄλλαξε ὁ Μανωλιὸς κι' ἔβαλε τὰ ροῦχα ἀλλοιῶς».

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ!

Ἡ κοιτὶς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ Πανάγιος καὶ Ζωοδόχος Τάφος, κατατρύχεται εἴπερ ποτὲ ὑπὸ οἰκονομικῆς δυσπραγίας δεινοτάτης, ἐξ ἧς ἀνάγκη ἐπείγουσα καὶ ἐξόχως ἐθνικὴ ν' ἀπαλλαγῇ τὸ ταχύτερον. Καὶ τὴν ἀνάγκην ταύτην καθιστᾷ ἐπιτακτικωτέραν ἡ ἔκκλησις τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν, Ἥτις, ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πανσέπτων Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, καθ' ἃς ὁ χριστιανὸς ἐπαίρων τὸν νοῦν αὐτοῦ ἐπὶ τὸν Γολγοθᾶν ἐξαιτεῖται τὴν Θείαν τοῦ ἐν αὐτῷ σταυρωθέντος χάριν, ζητεῖ τὸν ὀβολὸν τῶν χριστιανῶν, ἐπιτραπέντος ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν νὰ διενεργηθῇ ἔρανος ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ κατὰ τὴν Μεγ. Πέμπτην, τὴν Μεγ. Παρασκευὴν καὶ τὸ Μέγα Σάββατον.

Εἶναι ἄξιος συγχαρητηρίων ὁ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργὸς καὶ χριστιανὸς εὐσεβέστατος κ. Π. Γούδας, ὅστις διὰ τῆς πατριωτικῆς καὶ ὡραίας του ταύτης χειρονομίας, οὐ μόνον γίνεται διερμηνεὺς τῶν τοῦ Κράτους εὐσεβῶν αἰσθημάτων πρὸς τὴν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ ἐθνικὴν παρακαταθήκην, ἀλλὰ καὶ δίδει ἐν ταὐτῷ διδακτικώτατον μάθημα εἰς τὴν Μητρόπολιν Ἀθηνῶν, ἥτις παρακληθεῖσα ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐν τοῖς ναοῖς διενέργειαν ἐράνου, διὰ τῆς συνήθους αὐτῆς τακτικῆς, ἀπέφυγεν—ἀφ' οὗ ὑπεσχέθη—νὰ πράξῃ τὸ καθῆκον τοῦτο, οὐδὲ κἂν ἁπλῆν ἀπάντησιν δοῦσα ἐπὶ τῆς ἐπειγούσης ταύτης ἐθνικῆς ἀνάγκης.

Χαράττομεν τὰς γραμμὰς ταύτας οὐχὶ τόσον ἵνα ἐξάρωμεν τὴν ὡραίαν καὶ εὐσεβῆ πρᾶξιν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, οὔτε καὶ διὰ νὰ καυτηριάσωμεν τὴν συμπεριφορὰν τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν, δι' ἣν οὐδόλως ξενιζόμεθα. Ἀλλ' ἵνα καταδείξωμεν ὁπόση ἐπὶ τοιούτων ζωτικῶν ζητημάτων ὑπάρχει διαφορὰ ἀντιλήψεων μεταξὺ Κράτους καὶ Ἐκκλησίας, ὁπόσον δὲ ἄδικον ἔχουσιν οἱ ἰσχυριζόμενοι, ὅτι ἡ Ἐκκλησία πολεμεῖται τάχα ὑπὸ τοῦ Κράτους! Ἐν ᾧ τοὐναντίον ὑπάρχουσι πλεῖσται ἐνδείξεις πείθουσαι, ὅτι τὸ Κράτος, ἀπονέμον τὴν προσήκουσαν τιμὴν εἰς τὴν δοκιμασθεῖσαν Ἐκκλησίαν, ἔχει ὅλην τὴν εὐσεβῆ διάθεσιν νὰ βοηθήσῃ αὐτὴν ὅπως ἐξαρθῇ εἰς τὸ ὕψος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου αὐτὴ ἑαυτὴν κατέρριψε, χωρὶς οὐδέποτε νὰ ἀνεχθῇ οὐδὲ νὰ ἐπιτρέψῃ βεβαίως τὴν εἰς Κρατικὰ καὶ λαϊκὰ δικαιώματα ὑποκατάστασιν αὐτῆς καὶ τὴν δημιουργίαν ἀνιαρᾶς παπαδοκρατίας.

Ἀλλ' ἂν ἡ Πολιτεία διαφθείρῃ τοὺς κληρικοὺς πῶς τότε ἡ Πολιτεία τοῦ Νέρωνος καὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ καὶ τοῦ Διοκλητιανοῦ ἀντὶ νὰ καταρρίψῃ εἶδεν ὀρθουμένην πρὸ αὐτῆς ἀπτόητον τὴν μᾶλλον ἰδεώδη ἐπὶ γῆς Ἐκκλησίαν; Ἂν ἡ τυραννία εὕρισκεν, ὡς ἔδει, ἀντιμετώπους ἐκκλησιαστικοὺς χαρακτῆρας τόσον σθεναροὺς ὥστε νὰ ἐδιδάσκετο τὸν σεβασμὸν πρὸς τοὺς Κανόνας, δὲν θὰ ἦτο σήμερον ἡ κοινὴ γνώμη ὅλως διάφορος διατεθειμένη ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας; Κατὰ τί πταίει παρακαλῶ σήμερον ἡ Πολιτεία ἂν μεταξὺ τόσων ὑποψηφίων Ἐπισκόπων, προτεινομένων τόσῳ πομπωδῶς μάλιστα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, οὐδὲ ἕνα ἴσως ἴσως εὑρίσκομεν δυνάμενον νὰ παράσχῃ τὰς ἐγγυήσεις κἂν ὅτι θὰ διεπλάσσετο εἰς Ἱεράρχην ἄξιον τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας μας;

Καὶ ὅμως ἡ Πολιτεία μεταξὺ τριῶν τυφλῶν δέον νὰ ἐκλέξῃ τὸν... μονόφθαλμον!

Ζητεῖτε «ν' ἀνοιχθῇ ἐν ἰσχυρὸν μέτωπον σθεναροῦ ἀγῶνος ὑπὲρ χειραφετήσεως καὶ αὐτοτελείας τῆς Ἐκκλησίας».

Παρακαλῶ νὰ διορίσητε εἰς τὸ Μέγα Ἐπιτελεῖον τοῦ μετώπου τούτου ὅλους ἐκείνους τοὺς Μητροπολίτας καὶ Ἐπισκόπους, οἵτινες ἀπετέλεσαν τὰ ἀνώτατα ἱεροεξεταστήρια τῆς τυραννίας καὶ γνωρίζουσιν ὅλας τὰς μεθόδους μιᾶς ἐπικρατήσεως.

Μέχρι τότε ὅμως ἂς μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ φρονῶ ὅτι πρὸς οἱανδήποτε ἀπόπειραν πρὸς προσαρμογὴν σαφεστέραν εἴτε τοῦ Πολιτεύματος πρὸς τοὺς Κανόνας εἴτε τῆς ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας πρὸς τὸ Κανονικὸν δίκαιον ***οὔπω*** πλέον ***καιρός.*** Διὰ τῆς νομοθεσίας τοῦ 52 ἐδημιουργήθη νεωτέρα ἐκκλησιαστικὴ συνείδησις, εἴνε δὲ φαίνεται ἄνωθεν δεδομένον ὅπως τὰ ὅρια τῶν σχέσεων Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας παραμένωσιν ἀκαθόριστα καὶ ἀσταθῆ, ὡς καὶ ἐπὶ Βυζαντίνων καὶ ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλλάδι.

Πιστεύσατε ὅτι μὲ πόνον ψυχῆς ἀρνοῦμαι ἐγὼ αὐτὸς πᾶσαν μεταρρύθμισιν, ἥτις θὰ παρεῖχε μᾶλλον ἐλευθέραν τὴν χεῖρα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Αὐτὴ ἡ διὰ τοῦ περὶ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου καὶ μονῶν νόμου ἀπόπειρα πρὸς χειραφέτησιν τῆς ἐκκλ. περιουσίας ἠστόχησε τόσον, ὥστε ἐπάναγκες ἀποβαίνει νὰ μελετηθῇ μία ἄλλη ὀργάνωσις μὲ ἀκεραίας τὰς νομικὰς εὐθύνας.

16 Μαρτίου.

Μετὰ πάσης τιμῆς
Δημήτριος Α. Πετρακᾶκος
Πληρεξούσιος Λακωνίας.

Σημ. «***Ν. Φ.***» Τὸ ἄρθρον τοῦτο τοῦ κ. Πετρακάκου ἐκυκλοφόρησεν εἰς ἰδιαίτερον παράρτημα τῆς «Νέας Φόρμιγγος» καὶ ἀνεδημοσιεύθη ἐν τῇ «Ἑσπερινῇ» τῆς 21 Μαρτίου.

ΤΑ ΚΑΤ' ΑΓΡΑΦΟΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ ΕΚ ΤΕ ΤΩΝ ΨΑΛΛΟΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΙΚΟΥ ΔΙΑΣΩΘΕΝΤΑ

Β'.

Περὶ τῶν προκειμένων

Ἐν πάσαις ταῖς Δεσποτικαῖς, ταῖς Θεομητορικαῖς καὶ ταῖς τῶν ἑορταζομένων ἁγίων ἑορταῖς εἰς τὸν Ὄρθρον καὶ μετὰ τὰ Καθίσματα ψάλλεται ἐκ τῶν ἀναβαθμῶν τοῦ Τετάρτου ἤχου τὸ πρῶτον αὐτῶν Ἀντίφωνον: «***Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη....***» εἰς ἦχον πάντοτε Τέταρτον ἐκ τοῦ Βου, τὸν λεγόμενον Λέγετον. Ἐκ τῶν τεσσάρων τροπαρίων τοῦ Ἀντιφώνου τούτου τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον δευτεροῦνται, τὸ δὲ τρίτον καὶ τέταρτον ψάλλονται ἀνὰ μίαν φοράν. Μετὰ τὸ τέλος ὅμως τοῦ τετάρτου τροπαρίου ἐπακολουθεῖ ἓν ***Προκείμενον,*** σχετικὸν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἑορτῆς, τὸ ὁποῖον ψάλλεται πάντοτε εἰς σύντομον εἱρμολογικὸν μέλος καὶ μὲ χρόνον ταχύτερον κατά τι τοῦ χρόνου μὲ τὸν ὁποῖον ψάλλονται τὰ τροπάρια τοῦ Ἀντιφώνου, εἴτε ταῦτα εἰς ἀργὸν εἱρμολογικὸν μέλος λέγονται, εἴτε εἰς σύντομον. Τὸ Προκείμενον λέγεται τρίς, ἀνὰ μίαν φορὰν ὑπὸ τοῦ δεξιοῦ καὶ ἀριστεροῦ χοροῦ ὁμοιομόρφως, τρίτην δὲ φορὰν ὑπὸ μόνου τοῦ δεξιοῦ κατά τι διάφορον καὶ μετὰ τελικῆς πρὸς παῦσιν καταλήξεως.

Τὴν αὐτὴν διάταξιν ἀκολουθοῦσι καὶ τὰ Προκείμενα τῶν Ἀναβαθμῶν τῶν Κυριακῶν τῆς Ὀκτωήχου, ἀλλὰ μετὰ τῶν ἑξῆς διαφορῶν. Τὰ τῶν Κυριακῶν Προκείμενα ψάλλονται κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ μέρος αὐτῶν χῦμα, διὰ χρόνου τουτέστι ταχέος, σημειουμένου μουσικῶς διὰ τῆς χρονικῆς ἀγωγῆς: Χ, κατὰ δὲ τὸ τελευταῖον

Ο ΘΟΥΡΙΟΣ ΡΗΓΑ ΤΟΥ ΒΕΛΕΣΤΙΝΛΗ (ΦΕΡΡΑΙΟΥ)

(Ὡς ἐσώθη ἐκ παραδόσεως)

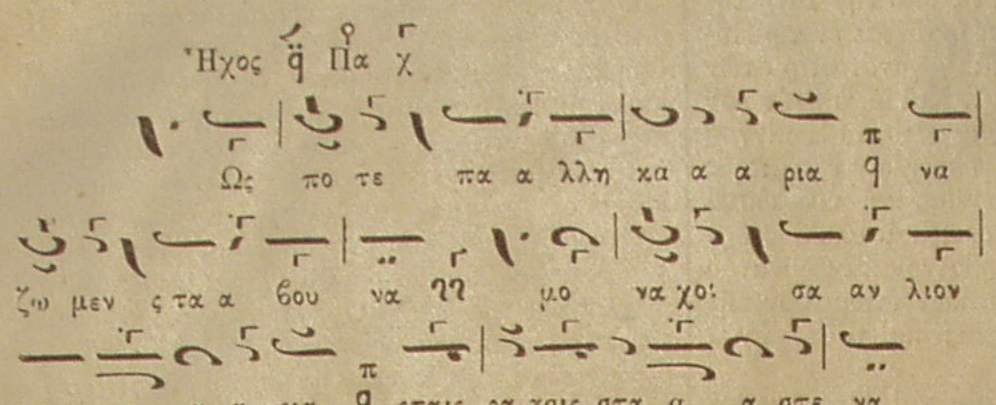

Σπηλιαῖς νὰ κατοικοῦμεν, νὰ βλέπωμεν κλαδιά,
νὰ φεύγωμ' ἀπ' τὸν κόσμον, γιὰ τὴν πικρὴ σκλαβιά;
. . . . . .
Καλλίτερη μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωή,
παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιὰ καὶ φυλακή.
. . . . . .

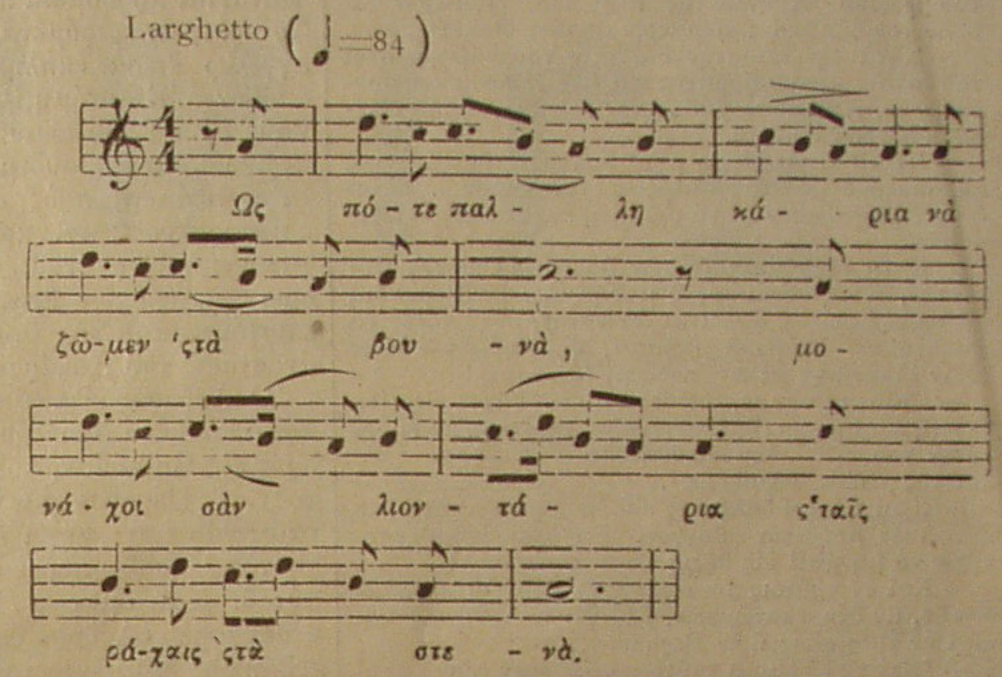

ἥμισυ εἰσέρχονται εἰς τὸν προηγούμενον χρόνον ταύτης τῆς χρονικῆς ἀγωγῆς: Χ, καθ' ὃν ψάλλονται τὰ τροπάρια καὶ ὡς εὕρηνται ἐν τῷ Ἀναστασιματαρίῳ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ συντόμου εἱρμολογικοῦ μέλους. Ὡσαύτως τοῦ τρίτου τροπαρίου τὸ μὲν πρῶτον ἥμισυ λέγεται ὑπὸ τοῦ δεξιοῦ χοροῦ, τὸ δὲ τελευταῖον ἥμισυ ὑπὸ τοῦ ἀριστεροῦ μετὰ τέλους, καθόσον ἀμέσως ὁ δεξιὸς χορός, συμφώνως πρὸς τὴν τυπικὴν διάταξιν τοῦ Ὄρθρου τῶν Κυριακῶν, ἄρχεται τοῦ Ἀναστασίμου Κανόνος.

Τὰ τῶν Κυριακῶν Ἀναβαθμῶν Προκείμενα εὕρηνται ἐν τῷ Ἀναστασιματαρίῳ μετὰ τὸ τέλος τῶν Ἀναβαθμῶν ἑκάστου ἤχου. Τὰ Προκείμενα ὅμως τῶν Ἀντιφώνων τῶν Δεσποτικῶν, τῶν Θεομητορικῶν καὶ τῶν ἑορτῶν τῶν Ἁγίων, οὐδαμοῦ εἰσὶ γεγραμμένα, διότι διεσώθησαν διὰ μόνης τῆς φωνητικῆς παραδόσεως. Ἀλλ' ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ἱεροψαλτῶν καὶ δὴ οἱ νεώτεροι, ἀγνοοῦντες τὸν τρόπον καθ' ὃν ταῦτα δέον νὰ λέγωνται, ψάλλουσιν αὐτὰ κατ' αὐτοσχεδιάσματα τῆς στιγμῆς ὅλως ἀνοίκεια καὶ ἀνάρμοστα, θὰ δημοσιεύωμεν ἐκ περιτροπῆς ὅλων τῶν διαληφθεισῶν ἑορτῶν τὰ Προκείμενα, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ Προκειμένου τῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἑορτῆς, ψαλλομένου οὕτω:

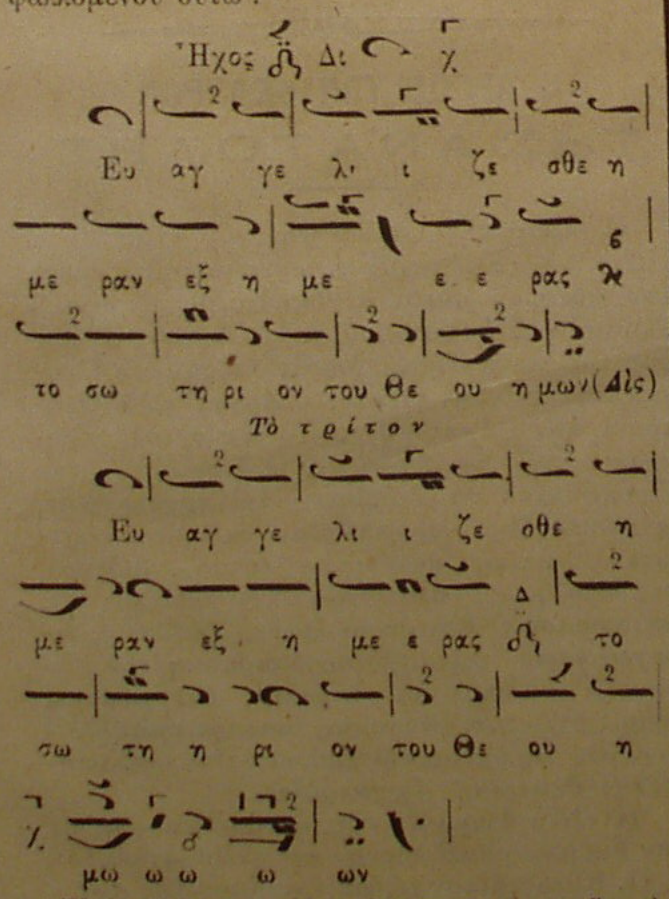

Ἐπὶ τῇ ἀφορμῇ δὲ ταύτῃ σημειοῦμεν, ὅτι τὰ Ἀντίφωνα τῶν Ἀναβαθμῶν εἶναι ἐκλογαί τινες ἐκ ῥήσεων ψαλμικῶν, ἐναλλὰξ ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν χορῶν ἀντεπαδόμεναι, ἅτινα πρῶτος εἰσήγαγεν εἰς τὴν λατρείαν Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, ὡς δύναταί τις νὰ εὕρῃ μαρτυρούμενον τοῦτο ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους Ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ (Βιβλ. Γ' Κεφ. Η'), ἐν τῇ πρὸς τὸν Νεοκαισαρείας Κλῆρον ἐπιστολῇ τοῦ Μεγ. Βασιλείου καὶ παρὰ Νικηφόρῳ τῷ Καλλίστῳ (Βιβλ. ΙΓ' Κεφ. Η'). Ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν Προκειμένων σημειοῦμεν, ὅτι εἶναι στίχοι σταχυολογηθέντες ἐκ ῥήσεων τῶν Ψαλμῶν, προτασσόμενοι τινῶν ἐκ τῶν ἀναγνωσμάτων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (πρὸ τῶν Προφητειῶν λ. χ. τῶν Προηγιασμένων κ.λ.π. τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς), προεκφωνούμενοι πρὸ τοῦ Ἀποστόλου, προψαλλόμενοι—ὡς ἐνταῦθα—πρὸ τοῦ ἀμέσως ἑπομένου Εὐαγγελίου τοῦ Ὄρθρου, λεγόμενοι τέλος πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Θείου λόγου, ὡς δύναταί τις νὰ εὕρῃ πάντα τὰ σχετικὰ ἰδίως παρὰ τῷ θείῳ Χρυσοστόμῳ ἐν τῇ ΛΕ' Ὁμιλίᾳ αὐτοῦ εἰς τὴν Α' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολὴν τοῦ Παύλου.

Κ. Α. ΨΑΧΟΣ.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Β'.

Τὰ θαύματα τῆς Ἐπιστήμης

Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ ἰδίᾳ ἀφ' ὅτου ᾠκοδομήθη τὸ ἐν Ἐπιδαύρῳ Ἀσκληπιεῖον καὶ ἦν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Ἀσκληπιοῦ, πλεῖσται ὅσαι ἰάσεις αὐτόχρημα ἐκπληκτικαὶ ἀναφέρονται ὅτι ἐγένοντο εἰς τοὺς πανταχόθεν τῆς γῆς συρρεύσαντας αὐτόθι ἀσθενεῖς. Πᾶσαι δ' αὗται αἱ ἰάσεις ἀφορῶσαι εἰς τυφλούς, βωβούς, παραλυτικούς, χωλοὺς κ.λ.π. ἐγένοντο ***δι' ἐγκοιμήσεως***, δηλονότι δι' ὑποβολῆς καὶ δι' ὀνείρων ἄνευ τῆς χρήσεως ἑτέρου τινὸς ἰάματος. Οἱ προσερχόμενοι εἰς τὰ Ἀσκληπιεῖα ἀσθενεῖς, ἀφοῦ ἐτέλουν προκαταρτιτικάς τινας ἱεροτελεστίας δι' ἱερέως, κατεκλίνοντο ἐν τῷ λεγομένῳ ἐγκοιμητηρίῳ Ἀβάτῳ καὶ ἐξ ὀνείρου εἰδοποιοῦντο διὰ τίνος τρόπου θὰ θεραπευθῶσι καὶ ὄντως τινὲς ἐθεραπεύοντο. Ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους καὶ εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς ἔτι εἶναι γνωστὰ γεγονότα ἰάσεως ὑστερικῶν καὶ νευροπαθῶν ἀσθενῶν πάσης φύσεως καὶ ἐκδηλώσεως ὄντως ἀξιοθαύμαστα. Ἡ θεραπεία τῶν παραλυτικῶν ἐν τῷ Ἀσκληπιείῳ, τῶν βωβῶν, τῶν χωλῶν, τῶν κωφῶν καὶ τῶν τυφλῶν, ἡ θεραπεία τῶν δαιμονοπλήκτων ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου ὡς εἰκονίζεται διὰ τῆς ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Βιέννης εἰκόνος τοῦ Rubens, ἡ θεραπεία τῆς παραλύσεως τοῦ ποδὸς καὶ τῆς τυφλώσεως τῆς δεσποινίδος Fourquroi ἐν Παρισίοις ὑπό τινος διακόνου Paris, ἡ θεραπεία τῶν ὑπὸ τοῦ μεγάλου Charcot καὶ λοιπῶν νευρολόγων καὶ ψυχιάτρων τόσων πασχόντων καὶ θεωρουμένων ἀνιάτων ὑψοῦσι τὰ διὰ τῆς πίστεως θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα εἰς βαθμὸν θαύματος. Ἀλλ' ἐκ τῆς μελέτης τοῦ ἱστορικοῦ τῆς θεραπείας πάντων καὶ πασῶν ἓν πόρισμα συνάγεται ἀσφαλές, βέβαιον, ἀδιαφιλονείκητον· ὅτι οἱ ἰαθέντες ἦσαν νευροπαθεῖς, ὑστερικοὶ καὶ εἶχον ἀκλόνητον τὴν πεποίθησιν εἰς τὴν θαυματοποιὸν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἁγίου ἢ τοῦ Ἰατροῦ. Ἦσαν νευροπαθεῖς λέγομεν, καὶ χαραχθήτω στερρῶς ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ ἀναγνώστου ἡ φράσις αὕτη εἰς ἀνάμνησιν καὶ ἀντιπαραβολὴν τῶν ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελίου ἱστορουμένων ἰάσεων, διότι δέον νὰ ἀποδειχθῇ ἂν καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ τοιαῦτα καὶ ἄλλα ἀναφερόμενα ἀφεώρων εἰς πάσχοντας νευροπαθεῖς ὑστερικούς, ἤτοι εἰς πάσχοντας θέλοντας νὰ ἰαθῶσι καὶ μὴ ἔχοντας ὀργανικὴν βλάβην τοῦ αἰσθητηρίου ὀργάνου ἢ τοῦ μέλους οὗ ἐστερήθησαν, ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι τὸ προέχον ζήτημα ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ. Ζήτημα ἀποδείξεως ἂν τὰ ὑπὸ τῆς Ἐπιστήμης ἱστορούμενα θαύματα εἶναι ἰσότιμα ἢ ἰσάξια πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἐπιτελεσθέντα, ὅπως καὶ ὁ ἀναγνώστης φωτιζόμενος οἱονεὶ διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς δαδὸς ὁμολογήσῃ ἐν τέλει ὅτι δὲν ὑπάρχει σύγκρισις καὶ ἰσοτιμία. Διότι θαύματα θεραπείας λέγονται τὰ πρὸ Χριστοῦ, θαύματα τὰ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ θαύματα τὰ μετὰ Χριστὸν ἐξιστορούμενα ὑπὸ μαρτύρων καὶ ἱστορικῶν ἀναμφισβητήτου κύρους. Τίνα ὅμως εἶναι τὰ ἀνθρώπινα καὶ τίνα τὰ ὑπεράνθρωπα; Τίνα τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν πεπερασμένην καὶ συμβατικὴν ἀνθρωπίνην λογικήν, τὰ εὐεξήγητα, τὰ εὐκατάληπτα, τὰ ὑπαγόμενα ὑπὸ φυσικοὺς νόμους καὶ τίνα τὰ συσκοτίζοντα τὴν διάνοιαν καὶ ἐκτρέποντα τοὺς ἄγαν ἐρευνητὰς καὶ δυσπίστους εἰς ἀπόρριψιν τῆς ἀληθοῦς αὐτῶν ἱστορίας;

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ταῦτα ὡς ἐγένοντο εἰς τοὺς ἀπωτάτους πρὸ Χριστοῦ χρόνους, εἰς τοὺς κατὰ Χριστὸν καὶ εἰς τοὺς μετέπειτα μετὰ κατῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν. Ἀλλὰ μήπως πάντα ἢ τινὰ ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀνακριβῆ καὶ ἡ ἱστορία μετέδωκε καὶ διαιώνισε ἄσημα γεγονότα παρ' ἐπιτηδείων δημιουργηθέντα καὶ μεγαλοποιηθέντα πρὸς παραπλάνησιν εὐπίστων ἐπὶ τῷ σκοπῷ διαφημισμοῦ ταύτης ἢ ἐκείνης ἐκ τῶν θαυματοποιῶν δυνάμεων; Καὶ τοῦτο δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὑπὸ τῶν ἀπίστων. Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὰ ἐν τοῖς συγχρόνοις θεραπευτηρίοις καὶ ταῖς νευρολογικαῖς κλινικαῖς ἐπιτελούμενα ἐκπληκτικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα γίνονται ὑπὸ τὰ ὄμματα σωρείας σπουδαστῶν, οὐδένα λόγον ἐχόντων νὰ δημιουργήσωσι φήμην ὑπὲρ τοῦ Α ἢ τοῦ Β ἱδρύματος καὶ τῶν θεραπευτῶν; Πάντες οἱ ἐν αὐτοῖς παρεστῶτες εἶναι οἱ ἀψευδέστεροι μάρτυρες, διότι δὲν εἶναι ὄχλος φανατιζόμενος, ἀλλὰ σπουδασταὶ μεμυημένοι κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ μυστήρια τῆς ψυχοθεραπευτικῆς ἐπιστήμης βλέποντες, ἐξετάζοντες, κρίνοντες, ἀντιλαμβανόμενοι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὴν κατάστασιν τῶν πασχόντων καὶ γινώσκοντες ὅτι οἱ ἰώμενοι ἐκ τῆς σωρείας τῶν νευροπαθητικῶν ἐκδηλώσεων δὲν εἶναι ὑποκριταί, οὐδ' ἀνήκουσιν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐχόντων ἐκδηλώσεις ὀφειλομένας εἰς ὀργανικὰς βλάβας. Καὶ ἀφοῦ ἀναγκαίως θὰ δεχθῶμεν ὅτι οἱ τοιοῦτοι μάρτυρες εἶναι ἀξιόπιστοι, διατὶ τάχα δὲν εἶναι οἱ παρε-

Κατ' ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην τὴν συνέχειαν τοῦ βίου Κοσμᾶ μελῳδοῦ τοῦ Ἁγιοπολίτου ἀναβάλλομεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ὁ κ. Θ. Συναδινός, ὁ γνωστὸς δημοσιογράφος καὶ μουσικολόγος, ἐξακολουθεῖ νὰ δίδῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν τὰς περὶ τῶν διαφόρων φάσεων τοῦ δημώδους ᾄσματος ὡραίας διαλέξεις του.

— Κατὰ τὴν τετάρτην διάλεξίν του ὡμίλησε περὶ τοῦ ἑπτανησιακοῦ ᾄσματος καὶ τῶν ἑπτανησίων μουσουργῶν, πολλαὶ δὲ μαθήτριαι τοῦ Ὠδείου ἐξετέλεσον διάφορα τεμάχια.

— Ἡ «Νέα Φόρμιγξ» μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος παρακολουθοῦσα τὰς διαλέξεις τοῦ φίλου κ. Συναδινοῦ, ἐπιφυλάσσεται νὰ ὁμιλήσῃ περὶ αὐτῶν ἐκτενέστερον.

— Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ᾀσμάτων ἑκάστης διαλέξεως, αἱ λαβοῦσαι μέρος μαθήτριαι, ἀπέδειξαν διὰ μυριοστὴν φοράν, ὅτι εἶναι ἀδύνατον, οὐχὶ πλέον νὰ ἐκτελέσωσιν ἑλληνικὰ ᾄσματα, ἀλλ' οὔτε μίαν κἂν λέξιν ἑλληνικὴν νὰ ἀποδώσωσιν ἑλληνιστί!

— Ποῖον τὸ αἴτιον, ἀπέδειξεν ὁ κ. Ψάχος εἰς μίαν ἐκτενῆ περὶ μουσικῆς ἀπαγγελίας ἐπιστημονικὴν μελέτην του, ἥτις ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ τέταρτον φύλλον τῆς «Νέας Φόρμιγγος».

— Εἶναι αἰσχρὸς Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες οὔτε ἕνα ἑλληνικὸν μουσικὸν φθόγγον, οὔτε μίαν λέξιν ἑλληνικὴν νὰ μὴ ᾖναι εἰς θέσιν νὰ ἀποδώσωσιν!

— Καὶ ἐν τούτοις τὸ πολυθρύλλητον Ὠδεῖον Ἀθηνῶν, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, ἑδρεύει ἐν Ἀθήναις καὶ οὐχὶ ἐν Παρισίοις ἢ ἐν Βερολίνῳ.

— Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐκφράζομεν μίαν ἀπορίαν. Πῶς ὁ ἑλληνικώτατος κ. Συναδινὸς ἠνέχθη, ἵνα εἰς τὰ προγράμματα τῶν διαλέξεών του τεθῇ ἐπικεφαλῆς: «Τὸ Ἑλληνικὸ τραγοῦδι ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν»!, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι μία εἰρωνεία πρὸς τὸ ἑλληνικώτατον ἔργον του, μία αὐτόχρημα ὕβρις.

— Ὁ ἐμπνευσμένος ποιητής μας κ. Ἄγγελος Σικελιανὸς ἐξέδωκεν εἰς τεῦχος πολυτελέστατον, τὸ ὁποῖον ἐκυκλοφόρησεν εἰς χιλιάδας ἀντιτύπων, ἓν ἀνοικτὸν ὑπόμνημα πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον τὸν ΙΒ'.

— Τὸ θαυμάσιον τοῦτο καὶ ἐμβριθέστατον ὑπόμνημα τοῦ κ. Σικελιανοῦ εἶναι μία γενναία, μεγαλειώδης καὶ ὑτέροχος πατριωτικὴ ἔκκλησις πρὸς τὴν Μεγαλειότητά Του, ἐξορκιζομένην νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ λαοῦ Του πρὸς σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν καὶ τῆς ἐσωτερικῆς κακοδαιμονίας.

στῶτες καὶ παρακολουθοῦντες καὶ συνδιατρίβοντες μετὰ τοῦ Χριστοῦ μαθηταὶ αὐτοῦ, οἱ ἐξιστορήσαντες τὰ ὑπερφυσικὰ γεγονότα τῆς θείας δυνάμεως; Ἀφήγησις καὶ ἱστορία ἀδέκαστος τῶν πάλαι καὶ νῦν ἐπιστημονικῶν γεγονότων, ἀφήγησις καὶ ἱστορία τῶν τότε ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ὡς εἶδον, ὡς ἀντελήφθησαν ταῦτα γενόμενα. Ἀλήθεια ἀδιάψευστος καὶ ταῦτα καὶ ἐκεῖνα. Ἀλλ' ἴδωμεν ἂν τὰ θαύματα τῆς Ἐπιστήμης, ὡς ἐξετέθησαν, καὶ τῆς θρησκείας, ὡς θὰ ἴδωμεν, εἶναι ἰσάξια ἢ ἰσότιμα.

Θαύματα τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν Κυριακὴν τοῦ τυφλοῦ ἀπαγγέλλεται τὸ ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον ἔχον οὕτω: «Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παράγων ὁ Ἰησοῦς εἶδεν ἄνθρωπον ***τυφλὸν ἐκ γενετῆς***,.... ἔπτυσε χαμαί, ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισεν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς κ.λ.π... Ὕπαγε νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ... καὶ ἔνιψατο καὶ ἦλθε βλέπων». Τυφλός, λέγει, ἐκ γενετῆς. Ἰδοὺ ἓν ἀποτρόπαιον νόσημα, τὸ ὁποῖον ἀποκλείει εὐθὺς τὴν ἰδέαν ὅτι εἶναι ἀνόργανον, διότι ἐπιστημονικῶς τοιαύτη πάθησις ἐκ γενετῆς εἶναι ἄγνωστος, οὐδὲ δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀφοῦ ὡς προελέχθη ἐν τῇ αἰτιολογίᾳ τῶν ἀνοργάνων νοσημάτων τὰ αἴτια εἶναι ἡ κληρονομικὴ προδιάθεσις καὶ αἱ ἐπιγενεῖς βλάψεις, στενοχωρίαι κ.λ.π, τὰ ὁποῖα βεβαίως ἐν τῇ ἐνδομητρίῳ ζωῇ καὶ ἐκτὸς ταύτης μέχρι τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἐγὼ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιδράσωσιν εἰς γένεσιν ἀνοργάνου νοσηρᾶς ἐκδηλώσεως. Ὁ συνάδελφος κ. Χαραμῆς Σπήλ. συμπεραίνει ὅτι πρόκειται περὶ ὑποχύματος (καταρράκτου) ὅ ἐστι περὶ ὀργανικῆς βλάβης τοῦ φακοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ μὴ ἰωμένης ἄλλως ἢ διὰ χειρουργικῆς παρεμβάσεως. Καὶ ὁ κ. Χαραμῆς ὁμολογεῖ ὅτι οὔτ' αὐτός, οὐδ' ἄλλος τις ἀποκαθιστᾷ τὴν ὅρασιν ἄλλως πως ἢ μόνον διὰ τοῦ χειρουργικοῦ μαχαιρίου. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν πρόκειται περὶ ὑποχύματος καὶ πρόκειται περὶ ἄλλης τινὸς βλάβης τοῦ ὀφθαλμοῦ, πάντως πρόκειται περὶ ὀργανικῆς βλάβης ἰαθείσης διὰ στιγμιαίας ἐπιθέσεως πηλοῦ, τοῦθ' ὅπερ οὐδέποτε ἐγένετο οὐδὲ θὰ γίνῃ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης. Πλὴν τῆς πληθύος τῶν ἄλλων θαυμάτων τῶν ἀναφερομένων ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἀφορώντων εἰς θεραπείας τυφλῶν, κωφῶν, μογιλάλων, παραλυτικῶν, δαιμονιόντων ἢ ἐπιληπτικῶν, χωλῶν, ξηρῶν, πυρεσσόντων, αἱμορροούντων, λεπρῶν, κ.λ.π. κ.λ.π. ὧν τινα ἐκ πρώτης ἐντυπώσεως φαίνονται προσόμοια πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς Ἰατρικῆς Ἱστορίας ἀναφερόμενα, ἱστοροῦνται ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ἕτερα ἐκπληκτικὰ γεγονότα πρὸ τῶν ὁποίων ἡ Ἐπιστήμη ἴλιγγιᾷ. Καὶ ἰδοὺ δεύτερον θαῦμα ὑπὸ τοῦ ἰδίου Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου περιγραφόμενον, οὐδεμίαν δὲ σχέσιν ἔχον πρὸς τὰ σχετιζόμενα πρὸς ἀσθενείας καὶ τυφλώσεις καὶ παραλύσεις καὶ κωφώσεις καὶ ἀλαλίας ὀργανικὰς ἢ ἀνοργάνους, ὑπερβαῖνον πᾶν δυνατὸν ὅριον μεταξὺ τῶν θεραπευτικῶν θαυμάτων τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς θρησκείας καὶ τοῦτο ἦν ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου.

Ὁ Λάζαρος εἶχεν ἀποθάνει καὶ ἐνταφιασθεῖ πρὸ τεσσάρων ὅλων ἡμερῶν πρὶν ἔλθει ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, πόλιν δεκαπέντε στάδια μακρὰν τῆς Ἱερουσαλήμ. «Κύριε ἤδη ὄζει, τεταρταῖος γάρ ἐστι», λέγει ἡ θρηνοῦσα ἀδελφή του εἰς τὸν Ἰησοῦν πορευόμενον εἰς τὸ μνημεῖον αὐτοῦ. Καὶ ὅμως ὁ Ἰησοῦς μεγάλῃ φωνῇ ἐκραύγασε· «Λάζαρε δεῦρο ἔξω· καὶ ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκὼς δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις (δέματα) καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ σουδαρίῳ περιεδέδετο». Δὲν χρῄζει συζητήσεως ὅτι τὸ γεγονὸς τοῦτο ὡς περιγράφεται ἀποδεικνύει ὅτι ὄντως ὁ Λάζαρος ἦτο τεθνηκὼς καὶ ἀνέστη τῇ ἐπιταγῇ τῆς θείας δυνάμεως καὶ ἀνήκει εἰς τὰ ὑπεράνθρωπα θαύματα.

Ἐν τούτοις ἀμφισβητεῖται καὶ οἱ ἀμφισβητοῦντες αὐτὸ ἰσχυρίζονται ὅτι πιθανὸν νὰ ἐπρόκειτο περὶ νεκροφανείας, πιθανὸν νὰ ἐπρόκειτο περὶ ὑστερικοῦ ὕπνου, περὶ ληθάργου καὶ ὁ Λάζαρος, καίτοι ζῶν, ἐνεκλείσθη ἐν τῷ σπηλαίῳ καὶ εἰς τὸ στόμιον αὐτοῦ ἐτέθη ἡ πλὰξ τοῦ τάφου. Ἀλλ' ἐνῷ διὰ τοιούτων ὑποθέσεων, ἀστηρίκτων ὡς θὰ ἴδωμεν, οἱ δυσπιστοῦντες μετεωρίζονται, παρατηροῦμεν ὅτι καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ καὶ οἱ μάρτυρες τοῦ θανάτου καὶ τῆς ταφῆς του ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς ἀναστάσεως, ἣν ὁ Χριστὸς ἀγγέλλει αὐτοῖς καὶ λέγουσιν αὐτῷ «Κύριε τεταρταῖος ἐστὶ καὶ ὄζει», διότι μεθ' ὅλην τὴν πίστιν τὴν ὁποίαν εἶχον περὶ τῆς θείας δυνάμεώς του δὲν εἶχον προηγούμενον τοιοῦτον παράδειγμα νεκραναστάσεως. Καὶ ὅμως ὁ Λάζαρος ἀνέστη καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ τάφου φέρων ἔτι τὰς χεῖρας δεδεμένας καὶ τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον ὑπὸ σουδαρίου, ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον ὅτι ἐν τῷ τάφῳ ἦτο νεκρὸς καὶ δὲν ᾐσθάνθη οὐδεμίαν ἀγωνίαν, οὔτε πάλην τινὰ ἢ κίνησιν ἔκαμε νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν σαβάνων πρὸ τῆς ἀναστάσεως. Ἀλλ' οὐδὲ καὶ εἰς ὑστερικὸν ὕπνον ἦτο ἢ λήθαργον ἢ νεκροφάνειαν, διότι τὸ πτῶμα ἦν ἤδη ὀδωδὸς καὶ οἱ ἐνταφιαζόμενοι ὑπὸ νεκροφάνειαν ἢ ὑπὸ λήθαργον ἢ ὑστερικὸν ὕπνον ἐκ πλάνης τῶν οἰκείων οὐδέποτε ἀπόζουσι σήψεως ὡς πάντες γνωρίζομεν. Ἀλλ' οὔτε εἰς τὰς χεῖρας ἢ τὸ πρόσωπον ἢ τοὺς πόδας ἔφερε μώλωπας καὶ ἐκδορᾶς, δι' ὧν νὰ πιθανολογῆται ὅτι ὁ ἐνταφιασθεὶς ἦτο ἐν νεκροφανείᾳ καὶ ἐν τῷ μνημείῳ ἀνέζησε καὶ ἐπάλαισε καὶ ἠγωνίσθη νὰ ἀποσείσῃ τὸ ἐπ' αὐτοῦ βάρος. Ὅθεν ὄντως ἦτο νεκρὸς καὶ ἀνέστη, διότι ὁ ἀναστήσας αὐτὸν ἦτο ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ θαύματα αὐτοῦ εἶναι θεῖα καὶ ὑπεράνθρωπα, ἐγένοντο δὲ παρρησίᾳ καὶ οὐχὶ ἐν κρυπτῷ, οὔτε ἐν Ἀσκληπιείῳ ἐν ᾧ Διογένης τις ἱερεὺς ἐπιτηδειότερος τῶν ἄλλων προητοίμαζε δι' ὑποβολῆς καὶ κατηχήσεως τοὺς νευροπαθεῖς πάσχοντας εἰς ἐπιτυχίαν τῆς θεραπείας.

Θὰ ἠδυνάμεθα νὰ παραθέσωμεν καὶ ἄλλα ὁμοίας φύσεως ὑπεράνθρωπα ἐκπληκτικὰ γεγονότα ἱστορούμενα ὑπὸ τῶν Εὐαγγελιστῶν, ἀλλὰ πιστεύομεν ὅτι σύμπας ὁ Χριστιανικὸς κόσμος ὁ ἀκούων τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὰ ρήματα τοῦ διδάξαντος τὴν ὑπερτάτην ἠθικὴν μετὰ τῆς ἐπωδοῦ τῆς ἐνεχούσης τὴν ἀφθάστου μεγαλείου ὑστάτην ἐντολὴν τοῦ Θεανθρώπου «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» εἶναι ἀκραδάντως πεπεισμένος, ὅτι ὅσα ὁ Χριστὸς ἐποίησε καὶ ἱστοροῦνται ὑπὸ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἶναι ἀλήθεια μὴ ἐπιδεχομένη ἀμφισβήτησιν. Ἂν δέ τινες δυσπιστῶσιν ἔτι εἴτε ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι πάντα ταῦτα εἶνε ἱστορία ἐπίπλαστος, εἴτε ὑπὸ τὴν αἰτιολογίαν ὅτι εἶνε ὑπερφυσικὰ καὶ δὲν ὑπάγονται εἰς φυσικοὺς νόμους, οὐδεὶς εἶναι διατεθειμένος νὰ συζητήσῃ μετ' αὐτῶν, οὐδὲ νὰ γίνῃ ὀπαδὸς τῆς σφαλερᾶς ἐπιχειρηματολογίας. Ἡ ἱστορία εἶναι ἀδιάψευστος καὶ τὰ θαύματα τῆς θρησκείας, ἀληθῆ θαύματα, ἄρχονται ἀπὸ τοῦ σημείου εἰς ὃ σταματᾷ ἡ ἐπιστημονικὴ δύναμις ὡς ὑπεράνθρωπα, ὑπερφυσικά, ἀκατάληπτα καὶ ἐκπληκτικά. Τοιαῦτα δὲ τὰ ἐσεβάσθησαν πᾶσαι αἱ διαλάμψασαι διάνοιαι τῶν παρελθόντων αἰώνων καὶ τοιαῦτα θὰ διαμείνωσιν, ἐφόσον ὁ ἀνθρώπινος νοῦς θὰ ἰλιγγιᾷ πρὸ τοῦ ἀπείρου καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ σύμπαντος. Ἐφόσον τὰ ὑπερφυσικὰ γεγονότα δὲν θὰ ἔχωσιν ἄλλην αἰτίαν εἰμὴ τὴν ὑπερτάτην δύναμιν, ἥτις ἐστὶν ὁ Θεὸς καὶ ἐξεικονίζεται ἐν αὐτοῖς καὶ ἐπιλάμπει δι' αὐτῶν.

Μιχαὴλ Παπαθανασόπουλος, Ἰατρὸς
Ὑφηγητὴς τῆς ὠτολογίας, λαρυγγολογίας καὶ ρινολογίας.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

Ὁ ἐν Ἀθήναις παρεπιδημῶν Ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου κ. Τιμόθεος ἔκαμε σοβαρωτάτην διάλεξιν περὶ τοῦ κινδύνου τὸν ὁποῖον διατρέχουσι τὰ ἱερὰ προσκυνήματα τοῦ Παναγίου Τάφου. Ἡ διάλεξις ἐγένετο τὴν ἑσπέραν τῆς Μεγ. Τετάρτης ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ», ἥτις παρὰ τὴν συμπεσοῦσαν κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐν τοῖς ναοῖς—ὡς εἴθισται ἐνταῦθα—ἀκολουθίαν, ἐπληρώθη κόσμου πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ. Ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος Ἰορδάνου ἀπεδείχθη ὁ ὑμόνον γνώστης βαθὺς τῶν ζητημάτων τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τῆς ὅλης αὐτῶν ἐξελίξεως, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ εὐφραδέστατος, ἀποδείξας τὴν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀδιάλειπτον ἑλληνικότητα τῶν προσκυνημάτων τῆς Ἁγίας Γῆς, διὰ συγκινητικῆς ἐκκλήσεως, συνέστησεν ὡς ὑψίστην ἐθνικὴν ἀνάγκην, ὅπως διενεργηθῇ πανελλήνιος ἔρανος πρὸς οἰκονομικὴν χειραφέτησιν τοῦ Παναγίου Τάφου, ἑκάστου Ἕλληνος χριστιανοῦ προσφέροντος ἐτησίως ἀνὰ μίαν καὶ μόνην δραχμήν. Τὸν Σεβασμιώτατον ἅγιον Ἰορδάνου ἡ «Νέα Φόρμιγξ» συγχαίρει ἀπὸ καρδίας.

Ο ΑΡΓΟΣ ΤΩΝ ΘΕΑΤΡΩΝ
ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Ὁ διαπρεπὴς καλλιτέχνης τοῦ Θεάτρου κ. Πᾶνος Α. Καλογερῖκος, συνεταιρισθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ κ. Θ. Καλογερίκου, τοῦ ἱδρυτοῦ καὶ Διευθυντοῦ τοῦ «Ἄργου τοῦ Τύπου τῆς Ἀνατολῆς», ἵδρυσε Θεατρικὸν Πρακτορεῖον ὑπὸ τὸν τίτλον: «***Ἄργος τῶν Θεάτρων τῆς Ἀνατολῆς***». Τὸ πολυμερὲς πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν τοῦ Θεατρικοῦ τούτου Πρακτορείου περιλαμβάνει ***ἀντιπροσωπείας, πληροφορίας, προμηθείας*** κινηματογραφικῶν ταινιῶν, θεατρικῶν ἔργων, βιβλίων, σκηνογραφιῶν, θεατρικῶν ἐνδυμασιῶν κλπ. ***μεταφράσεις*** θεατρικῶν ἔργων, ***ἐκδόσεις, διοργανώσεις*** παραστάσεων, ***διδασκαλίαν*** ἔργων εἰς γαλλικὴν καὶ ἰταλικήν, ***ἐκγυμνάσεις*** ἐρασιτεχνῶν καὶ ἠθοποιῶν, ***καταρτισμὸν*** θιάσων, καὶ ὑπόσχεται τὴν ***ἔκδοσιν εἰκονογραφημένης θεατρικῆς ἐφημερίδος.***

Ἡ «Νέα Φόρμιγξ» εὔχεται ἀπὸ καρδίας εἰς τὸν διαπρεπῆ καλλιτέχνην καὶ φίλον ἀγαπητὸν κ. Π. Καλογερῖκον πλήρη ἐπιτυχίαν τῆς ἀναγκαιοτάτης ταύτης καὶ ἐπωφελεστάτης διὰ τὸν τόπον ἐπιχειρήσεώς του.

Γραφεῖα: Ὁδὸς Σοφοκλέους 7. Στοὰ Πάππου.

Τύποις «Προμηθέως»
28—Ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου —28